პროექტის კოორდინატორი
მიორენილე ბერიშვილი

ბერაჯ ოდიშარიას სვეტი

გასაუბრება 1998-2004 წლების დღიურთან

გაგრძელება

* ბაქოში, აფხაზ ახალგაზრდებს და მე, აზერბაიჯანული კინორეჟისორი გვეცვება: როდესაც ყარაბახში ომი დაიწყო, ორ სოფელში გაბსაკუთრებული სახიფათო ვითარება შეიქმნა - ერთ სოფელში მოსახლეობის უმრავლესობა სომები იყო, მეორეში - აზერბაიჯანელი. სოფლების გეოგრაფიული მდებარეობისა და მოსალოდნელი საბრძოლო მოქმედებების გამო, ორივე სოფლის მცხოვრებს ევალებოდა გადაწყვეტილება, სახლები გაეცალათ, შეთავსებინათ, ნინასწარ მოინიშნებოდა გასაცლელი სახლები და ერთ შშვენიერ დღეს მსუბუქი თუ საბეგრით მანქანებით, ტრაქტორებით, ურიქებით, ცხენებით, თავიანთი ქონებით დატვირთულებმა, ფაქტობრივად, სახლები ჯარ არა, ხოლოდ გაეცალეს.

არც ქოლეგა კოლეგას და არც სამხედროებს მათთვის არ ეცალათ. ისინიც ადგნენ და ან, ასე გაეცალეს სოფელში.

ღილად მოხდა გაფთელთხნენებული რამ: ძალიანსა და კაცებს ორიენტირები აერიათ - მათი მშობლიური სახლი ერთ სოფელში იყო, ახლობელი კი - უკვე მეორეში ცხოვრობდა. მთელი ნახევარი წლის განმავლობაში მიმოდიოდნენ ისინი სოფლებს შორის. ძალიანი ღამით ძველ სახლებს დარაჯობდნენ, ღელისთ კი პატრონებად იყვნენ, კაცებიც მათ დაყვებოდნენ.

ვუსმენ კინორეჟისორს და ვფიქრობ: ნეტავ კონა გადალეი ეინმეს ან ეიფეოფილ ზეაე ალეკვდათ, როგორ გადადიოდნენ და გადმოდიოდნენ იმ სოფლებს შორის არსებულ გორაკებსა და ველებზე ძალიანი და კაცები ღამით თუ დილაუთენია, როგორ ხედებოდნენ ისინი ერთმანეთს გზაში, როგორ არ ეროწყნენ ერთმანეთს, როგორისება გამაფი ისინი ომმა, რა დამრთა...

ის ფილმი ომზე გადალეუეთო ერთ-ერთი ჭკმმარიტი ფილმი იქნებოდა.

* ერეკანში აზერბაიჯანელი კინორეჟისორის - იავერ რზაევის ომზე გადალებული ფილმი "ეეიოეეი პატარძალი" წაგეკეძს და ერთ-ერთ დარბაზში ვეჩვენებ. ფილმის დასრულების შემდეგ ერეენის რადოს კორესპონენტი მეცნობა და ამ ისტორიას მიყვება: ფეიდარები აზერბაიჯანში ცხოვრობდა; ყარაბახის ომის შემდეგ ლტოლეეეთია და ახლა აქ, ერეკანში, ცხოვრობს. აზერბაიჯანში მას თხუთმეტი წლის მიჭი გარდაეცვალა; ჩემ მიძამეთო, რა თქმა უნდა, იქაა დასაფლავებული.

ერთ დღეს, დეიდარემი, ცვლასაგან მშვიდად აზერბაიჯანის საზღვარსაკენ გაემართა, შეკლის სახლეთი უნდა მოეხსნებინათ. ჯერ სომეხი მეზობლისგან ეის ეიშაზღვრები არ უნდა ეფნენ - შენოვის იქ სამშობლო ეესკეთო, შენდა - აზერბაიჯანელებისა. მაკრამ დეიდარ ჩემმა ერონიკა და მეორენაც დაარწმუნა, რომ ათეალეულად უნდა ენახა შეკლის სახლი ისე ფლეკი, სიზმრებში თხოვდა ვეკლი ამას. გზა მისცეს მათმან კეკლი.

უმარეკეულად, თავის სახლში მივიდა. ეკ ახლა სომხეთიდან ლტოლეეეი აზერბაიჯანელთა ოჯახები ცხოვრობს. მათ ეეთხრა, რა ეფერქოთ, შეკლის სახელთი უნდა ენახოთ.

დეიდარემმა თითი ღეაყო თავის სახლში, ეკითეკეულ შეიღის სახელად ეე და დაიწყო. აზერბაიჯანელებმა უმასპინძლეს, შემდეგ საბეგიანი ერთმანეთს გაუეზარეს, შეიფიეე დღეს კი საზღვრამდე მიაცილეს დეიდარემი. ახლა ჩემი მიძამეთოს სახელეის ისინი პატრონობენ.

* ბაქოში მიცეცემის ყარაბახის ომის დაწყებამდე ერთის ყარაბახელმა სომეხმა ცოლად ერთი აზერბაიჯანელი ახალგრძელი ფაფრული ფაზხა ირთო. ასე მოილპარაკეს - რომ ფასივ სომეხი შემოდგომაზე ხილს გაყიდდა, ფულსაც მაშინ მისცემდა.

მაგრამ იმ დღისო და მალე აზერბაიჯანელს ყარაბახის დატოვება მოუნია. ის ახლაც აზერბაიჯანში, კომპაქტურ ცენტრში ცხოვრობს.

ომის დაწყებისთანავე შეიდი წლის მეგობარ ერთი ბიძაეთი ერთ ბიძეთი კაცი და 500 ლოლარი გადასცა. უთხრა: ყარაბახის ომამდე დაზზა გაგიყიდი, შენი ბაზზის მყიდველი მოსკოვში გავიდნენ და ეი, დაზზის საფასური გამოგიგზავნონ. ასე მოილპარაკეს - რომ ეეიდა ეკითხოთ ეკა შემოგთეკა ეკითხოთ.

* ყარაბახის კონფლიქტის მონაწილე მოყეება ერთ-ერთი ბრძოლისას რომელიღაც ადგილში ვაემყარდით. იაგაკეზე მიმოსვლენე წიგნებსა და რეკეულებს შორის თვალში მაქნდა საასკოლო რვეული. ავიღე და გადავშალე. მეორეკლასელი მოსანდეულეი ყოფილა ეწერა თქეა - "სასე ხალხია მეკობრობა". ხუთიანი მილეი იმ საკონტროლოში. ეკა ობოლთაგი მის ნაწერს და ეგიარეთო.

* ბაქოში მოეეეხვიდნენ: ერთმა ყარაბახელმა ცნობილმა ქორეოგრაფმა მოსკოვში ერთ სომეხ ეკეცს ოპერაცია უფასოდ გაუეეთა. როდესაც სომეხი სამშობლოში ჩავიდა, მეგობრებმა აიყვანა ყარაბახში, მოიექნა იმ ბუნაგებეკენ ქორეოგრაფის სახლი, ეიდეოკამერით გადაილო ისეთნაირად, მეფეთეზე პეწ-ბაღით გამდა და თეეთონ არცთ საესე ქოეით დაიეარეკა ეეორეკი. სადღეგრძელოკა და მთელი სუფრაც გადალილი და მოსკოეში გაგზავნეს მას.

მითხრეს, ოშეიათ სადღეგრძელოს ამბობს სომეხი კაცეო. სამწუხაროდ, გადალეეე ბუღი კადრები ეეერ მიჩვეეს, ეიდაკამ წაოეა, ამ მეეერი ეეეურნეს იმ ფირსო.

* ფეეიბაზრის ქალაკაინის მთხოეა, მონანილეობა მიიეეო თბილისში გამართეულ სომეხი და აზერბაიჯანელ ეეეიკაკრეულ ფეეიდაზრებში.

მათი ეეიდეება ეეეზოო-უკელად არაან დაკარეული და დეიდაი მათ გზაკეკლს მეიდენენ.

რამდენეც ეეელა, ეეეეიდგომ დაეიეზნენ.

უმხიეეი ქმეიკეი იყო, უამრაკი ქერაკიკეი ისტორია მოეისმინე.

შემდეგ ერთ-ერთმა აზერბაიჯანელმა ეკითხა კაცეეზნის სურათები დაეერგეს. თითოეულ ფურცელზე ორი კაცეა ფაკ გამოსახული - ერთი მოკაენილი, მეორე კი მოცრაკეი. დედაეს სთხოეეს, ნთიეეი ფლთმაცერით აღენიშნათ ადამიანის სხეეეის ის ნაწილი, რომლითაც იგი სიხარულს განიცდის (მოცინარი კაცეზნა); ასევე, ანალოგიურად მოეეიშნათ, ის ნაწილი, რომელიც მას მწუხარებასა ტკივა (მოტირალი კაცეზნა). როდესაც მათი ფურცელები დაეათვალიერეე, აღეოჩდა, რომ ბევრმა მათგანმა კაცეზეს - ყეელას ფლთმატკივილი გუელზე ნიეიეი ჯვარი ჰქონდა დასმული.

რაკ ნიშნაედა: ადამიანთა სიხარულსა და მწუხარებას დამტკეც თუ ვერ დამტკეეთ - გუელა. ვინ ზრნედება იმ შეილდკარეულ დედაზე მეტად.

გაგრძელება იქნება

გამოკითხვა

თბილისიდან მოსკოვისკენ აფხაზეთის გავლით სარკინიგზო მიმოსვლის აღდგენა პრინციპულად უნდა დაუკავშირდეს თუ არა დევნილების დაბრუნების საკითხს?

ნინო კაკუბავა, ფუნთალისტი, 33 წლის: "ერთი ბზრივ, შეიძლება ასეც ჩანდეს, მაგრამ, მეორე მხრივ, ფაქტია, რომ დევნილების დაბრუნება გაცილებით რთული პროცესია, ვიდრე ეკონომიკური უამრავ პრობლემასთან, რომელთა შორის ერთ-ერთი უმთავრესია უსაფრთხოება. როდესაც რაღაც პროცესი ერთბაშად ხდება, ეს უფრო მეტ შანს და აგრესიას იწვევს, ხოლო როცა უმართაობიდან და თანმიმდევრულად მიმდინარეობს, ადამიანები უფრო უმტკივნეულოდ ღებულებს დაბრუნების პროცესს. შეიძლება, რეალურად ასეთი ნინააღმდეგობა და დევნილების დაბრუნების საკითხს არ დეკეულიც ჰქონდეს. თუმცა, რამდენიმე შეძლებს ჩვენი მთავრობა გააკონტროლოს იმ ტერიტორიის მოძრაობას, რაც ამ რკინიგზის საშუალებით გაიელის, ესეც საკითხავია. თუ ეკონომიკური ეუეთით განვიხილეთ, ამ რკინიგზას საკრთეკელოსთვის უფრო მცირე ეკონომიკური დატვირთეა, ეკონომიკა, რომელთა დიდი ეურადღება ს ხარისეა."

გონა ბლიაძე, ბიოეეძნის მეენიერებათა კანდიდატი, 43 წლის: "მე ეეფერხობ, რომ თუ ამ საკითხზე ჩვენს ხელისუფლებას მოთითები აქეს ამერიკის მხრიდან, მაშინ რაეც-თნაც მოილპარაკებენ და რკინიგზის დეენილების დაბრუნების საკითხს არ დეკეეეგმრებენ. თუმცა, რამდენად შეძლებს ჩვენი მთავრობა გააკონტროლოს იმ ტერიტორიის მოძრაობას, რაც ამ რკინიგზის საშუალებით გაიელის, ესეც საკითხავია. თუ ეკონომიკური ეუეთით დავეთვალეეერეთ, აღეოჩდა, რომ ბევრად ნაკლები ეეირთეეი ექნებოდა ამ რკინიგზას, ეიდრე ამჟამად ფუნქციონირებს. ამიტომ, ამ ეეეთხეეში ეეეთ ეეეიდეეეე